

Mac Donalds sentimental

Passo de que t'agradin les hamburgueses de plàstic amb ketchup; aguantaré estoicament el teu bol gegant de crispetes quan vas al cine; seré comprensiva si no flipes amb el bacallà a la llauna o si no pots apreciar la orquestra de sabors d'un gaspatxo andalús... però no passo -has entés?- no passo, perquè també et donin gat per llebre en matèria de sentiments.

La meva tolerància té un límit. Que t'esperis mentre no comencen Melrose Place fullejant la revista You i sentint pels cascos les Spice Girls, pot ser un fet quasi simpàtic si passa ocasionalment, però si es converteix en el teu menú habitual d'imatges de seducció i de sentiments, llavors sí que no.

Si arribés aquest punt, necessaries una desprogramació urgent. Com es deia aquella pel·lícula de ciència ficció on li programaven els somnis al Schwarzenegger? Doncs no em provoquis.

Vols imatges de sentiments autèntics, vols amor cinematogràfic del bo? Vols tenir una lleugera idea del què és un filet abans de conformar-te amb una hamburguesa?

Quan el Robert Redford li renta el cabell a la Meryl Streep, a Memòries d'Àfrica. Quan el Harrison Ford balla Wonderful life amb la vídua amish a l'Únic testimoni. Quan la cantant triomfadora i desinhibida li dedica una cançó a la dona del seu amant, al Color púrpura. Quan el Liam Neeson ruixa amb aigua els vagons atapeïts de presoners jueus que s'estan ofegant, a la La llista de Schindler. Quan el Jack Nicholson s'inventa un partit de futbol sobre la pantalla buida del televisor, davant la ràbia de l'enfermera-represora a Algú va volar sobre el niu del cucut.

Ho tinc decidit. Et desprogramaré. Poca broma.

1997